

europæiske identitet. Men jeg tror ikke, at det er det, hr. Svend Auken taler om.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg husker den diskussion, der var i fjernsynet for 1972, men nu, hvor hr. Søren Krarup går mig mere på klingen, så tror jeg faktisk, det var min ven, Ejler Koch, der deltog i diskussionen. Og jeg var sammen med, som jeg husker det, Knud Jespersen.

Men i hvert fald kan jeg huske, at Ejler Koch brugte en meget stor del af sin taletid til at imødegå de argumenter, som hr. Søren Krarup også dengang havde. De har ikke ændret sig. Jeg tror ikke, der er ét synspunkt, hr. Søren Krarup har ændret i de sidste 60 år. Så det er fuldstændig rigtigt.

Vi andre, som er undergivet argumentationens vanskelige vilkår og lytter til andre og taler med andre, vi tilpasser vores synspunkter, hvor vi mener, at de andre har ret. Og det synes jeg faktisk godt man kan lære noget af. Det at være trofast over for sin holdning er jo ikke, at man er så forstokket, at man overhovedet betragter det som forræderi, hvis man ikke mener det samme, som man sagde for 40 år siden.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har en ganske god hukommelse, det er fuldstændig rigtigt. Den 21. april 1972 diskuterede jeg i fjernsynet, og der var jeg allieret med Hal Koch – eller med Ejler Koch, ikke Hal. Vi havde aftalt forud, at vi ville være allierede, hvorefter det første, der skete, var, at jeg blev faldet i ryggen af Ejler Koch. Men det er nu en anden historie.

Jeg vil sige med hensyn til hr. Svend Auken, at der er et synspunkt, jeg igennem 60 år dog ikke har bevaret. Det er den respekt, jeg i 1973 havde for hr. Svend Auken. Den har jeg ikke længere, og jeg vil sige hvorfor.

Hr. Svend Auken siger nu, når han argumenterer for forfatningen, at man ikke kan slå ideer eller tanker ihjel. Og sådan er det jo. Man gør det hele til et spørgsmål om ideer og tanker.

Nej, dette er et spørgsmål om noget, der går langt dybere, nemlig identitet. Dette er et spørgsmål om Europas identitet som nationernes Europa. Det er det, der reagerer, det er derfor, det er så glædeligt, hvad der er sket. Og hr. Svend Auken, der rider på sine små ideer oppe

på idealismens bølger, forstår ikke et ord af det og vil ikke forstå. Det ville han måske for 60 år siden.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, vi er mange her i Folketinget, der, hver gang vi diskuterer med hr. Søren Krarup, føler, at vi nu er oppe til eksamen, og at vi er sikre på at dumpe. Det ville nu være vidunderligt, hvis man bare en enkelt gang kunne bestå den prøve. Det skaber jo sådan en nederlagsstemning på forhånd, at man ved, at man skal dumpe, når man møder skolemester Krarup, der irettesætter en.

Jeg synes, det er rigtigt at have en forestilling om et samarbejdende Europa, som ganske rigtigt ikke hænger sammen med Europas identitet, for den har jo været præget af ufred og krig, at man efter anden verdenskrig, efter de totale ødelæggelser, der var, har sat sig for at gennemføre et forpligtende samarbejde mellem de europæiske lande, der samtidig bevarer identiteten i de enkelte lande.

Jeg synes, at noget af det smukkeste i den forfatningstraktat, vi diskuterer, er mottoet, eller hvad man nu skal kalde det, »forenet i mangfoldighed«. Jeg ved godt, at det provokerer hr. Søren Krarup, fordi han gerne vil have, vi alle sammen skal se ens ud i hvert land. Men for os andre, der kan lide mangfoldighed, er dette forenet mangfoldighed faktisk en meget smuk tanke og én, som jeg ikke synes, man skal begrave.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Jeg giver her efter ordet til den næste ordfører, hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er meget glad for hr. Svend Aukens tilkendegivelse om, at det er vigtigt at lytte for at danne sig synspunkter. Det håber jeg hr. Svend Auken vil fortsætte med det næste stykke tid i debatten.

Ved denne forfatning, der er inspireret af de europæiske borgeres og staters vilje til at skabe en fælles fremtid, oprettes Den Europæiske Union. Sådan indledes den forfatning, som vi i dag andenbehandler, inspireret af de europæiske borgeres og staters vilje, slår artikel 1 fast.

Ordene må unægtelig siges at være flotte, men er de sande? Spørgsmålet er jo relevant, for hvilken gavn har vi egentlig af en forfatning for